

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620201863
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8620201863.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senátu zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: J. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX N., zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Profi Credit Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 4Csp/73/2020-76 zo dňa 05.05.2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400 eur. Poukázala na to, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 12.06.2013, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť jej úver vo výške 1.500 eur a ktorý mala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 67,70 %, podľa ktorej mala žalovanému zaplatiť celkom 3.375,54 eur, o ktorej bolo rozsudkom Okresného súdu Bratislava I., sp. zn. 16Csp/39/2016 zo dňa 24.02.2020 určené, že uvedený úver je bezúročný a bezpoplatkový, pre nesprávne uvedenú výšku RPMN, ročnú úrokovú sadzbu, ktorú navyše vyhodnotil ako odporujúcu dobrým mravom.

3. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť tvrdiac, že v konaní neboli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. Uviedol, že rozhodnutie vo veci sp. zn. 16Csp/39/2016 je pre žalobkyňu dostatočnou satisfakciou. Tvrdil, že pre úspešné uplatnenie nemajetkovej ujmy je potrebné preukázanie skutočnej ujmy. Vo vzťahu k požadovanej výške namietal, že v žalobe táto nie je konkretizovaná žiadnymi dôvodmi. Poukázal tiež na to, že žalobkyňa voči nemu podala ďalšie dve žaloby o primerané finančné zadost' učinenie, pričom jej nič nebránilo uplatniť si nároky jednou žalobou.

4. Žalobkyňa vo vzťahu k námietke žalovaného, že podala tri žaloby uviedla, že tieto nemohli byť podané súčasne v jednom podaní, pretože v čase podania žaloby nárok žalobkyne v iných konaniach ešte

neexistoval. Nemôže sa od nej spravodlivo požadovať, aby čakala na právoplatné skončenie všetkých sporov so žalovaným, lebo by sa mohla vystaviť riziku premlčania svojich nárokov.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov zistil, že Profi Credit Slovakia s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26 ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 12.06.2013 zmluvu o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/24 s mesačnou splátku 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, RPMN 67,70 %, ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN 48,52 %.

6. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava I., č. k. 6Csp/39/2016-92 zo dňa 24.02.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 16.05.2020 zistil, že ním súd určil, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013, uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bezpoplatkov. Zmluva totiž neobsahuje dve obligatórne podmienky vyžadujúce z. č. 129/2010 Z.z., a to správnu výšku RPMN a správnu výšku ročnej úrokovej sadzby. Rovnako dojednanú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 70,01 % súd vyhodnotil ako odporujúcu dobrým mravom. Túto časť zmluvy preto považoval za absolútne neplatnú časť právneho úkonu poukazujúc na § 41 OZ.

7. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobkyňa splnila podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a tak sa zaoberal jeho výškou. Uvedol, že pre priznanie peňažného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne špeciálne podmienky. Základom pre stanovenie výšky primeraného zadosťučinenia je primeranosť, ktorú súd stanoví na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy (viď napr. rozsudok KS v Bratislave zo dňa 25.11.2010, č. k. 10Cbs/70/2003 -196). Čo sa týka primeraného finančného zadosťučinenia, považoval pre žalobkyňu za primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške 400 eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľky. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúceho žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľka, teda žalobkyňa nie je povinná preukazovať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľky vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhala ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domáhala svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

8. Konštatoval ďalej, že výška finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. sa určuje voľnou úvahou. Určítym kritériom môže byť aj výška ujmy hroziaca spotrebiteľovi. Žalobkyňa mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, pričom reálne jej bola poskytnutá suma 790,84 eur, za ktorú mala zaplatiť sumu celkom 1.928,88 eur. Ďalej dôvodnil, že inštitút finančného zadosťučinenia má aj sankčnú povahu a jeho účelom je pôsobiť do budúcnosti vo vzťahu k dodávateľom, aby sa nedopúšťali porušenia práv spotrebiteľov. Priznaná výška finančného zadosťučinenia tak vyplýva z voľnej úvahy súdu a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie bol toho názoru, že u žalobkyne je primeraným finančným zadosťučinením suma vo výške 400 eur.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyne priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

10. Proti uvedenému rozsudku v zákone stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňoval podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal, aby vykonaným dokazovaním bola preukázaná dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 400 eur. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie „výšku nároku“ odôvodnil primeranou povahou a rozsahu porušenia práv žalobkyne v sume 501,92 eur, ktorú táto bezdôvodne uhradila žalovanému a ktorú sumu bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyňi v základnom konaní. Poukázal tiež na § 220 ods. 2 CSP a rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. IV.ÚS/115/03) týkajúcu sa náležitosti odôvodnenia rozsudkov. Postup súdu, ktorý výšku finančného zadosťučinenia určuje ako sumu bezdôvodného obohatenia, nemá oporu v žiadnom právnom predpise, ani v ustálenej súdnej praxi. Primerané finančné zadosťučinenie je nárok nemajetkovej povahy. Priznanú sumu 400 eur považuje preto za neprimeranú, ktorého výška nie je

odôvodnená žiadnou osobitnou okolnosťou. V ďalšom žalovaný namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces, keďže sa súd nezaoberal jeho námietkou, týkajúcou sa opakovaného uplatňovania nároku na finančné zadosťučinenie. Poukázal na podanie, ktorým sa vyjadril k žalobe a v ktorom dal do pozornosti to, že žalobkyňa sa v ďalších dvoch konaniach domáhala primeraného finančného zadosťučinenia voči nemu. Podľa jeho názoru nič jej nebránilo uplatniť požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou. Namietal, že tým nedôvodne produkuje trovy právneho zastúpenia a jej konanie považuje za zneužitie práva. Podľa neho prvoinštančný súd sa mal zaoberať uvedenou námietkou, lebo sa týka prípustnosti žaloby ako takej a tiež existencie žalobného nároku čo do základu a čo do výšky. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a uplatnil si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa tak, že navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Tvrdila, že jej nárok je opodstatnený s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava I., sp. zn. 6CSp/39/2016 zo dňa 24.02.2020. Zákonným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie nie je to, aby spotrebiteľovi bola spôsobená ujma. V konaní bolo preukázané, že žalovaný porušil práva žalobkyne, v dôsledku čoho jej nevznikla len ujma majetková, ale aj nemajetková. Musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. V tejto súvislosti poukázal na konkrétnu judikatúru Krajských súdov Prešov, Banská Bystrica, Žilina, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 3Cdo/127/2017. Priznaná suma 400 eur je podľa nej iba symbolickou sumou s prihliadnutím na to, čo všetko musela žalobkyňa iniciovať, a to súdne konanie, aby bránila svoje práva, ktoré žalovaný porušil. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku svoje právne závery jasne vysvetlil a urobil tak presvedčivo a zrozumiteľne. Odvolacie námietky žalovaného sú iba účelové. V bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd vysvetlil kritéria pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa žalobkyne výška primeraného zadosťučinenia môže zodpovedať ujme, ktorá reálne spotrebiteľovi hrozila. Aj v tejto súvislosti poukázala na konkrétne rozhodnutie Krajského súdu v Prešove. K v odvolaní tvrdenému, že žalobkyňa žalovanému bezdôvodne uhradila sumu 501,92 eur, ktorú bol žalovaný zaviazaný vyplátiť žalobkyni v základnom konaní uviedla, že sa evidentne táto informácia netýka predmetnej veci, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku takáto skutočnosť nevyplýva. K namietanému podávaniu žalôb žalobkyňou táto poukázala na to, že žalovaný s ňou uzavrel štyri vadné zmluvy (ktoré boli predmetom aj iných konaní) o spotrebiteľských úveroch, kedy žalobkyňa musela iniciovať proti žalovanému súdne konanie, lebo tento nebol prístupný veci vyriešiť mimosúdnou cestou. Ani v jednom prípade žalovaný neposkytol žalobkyni dohodnutú sumu úveru, pritom úročil aj neposkytnuté plnenie a uplatňoval neprijateľné zmluvné podmienky, a to opakovane vyhlásené za neprijateľné, teda opakovane porušil právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa. V predmetnom prípade priznaná výška primeraného zadosťučinenia je tak v zanedbateľnej sume oproti ujme, ktorá žalobkyni bola spôsobená a je hlboko podhodnotená. Opätovne zdôraznila, že musela vyhľadať právnu pomoc, aby sa bránila proti praktikám žalovaného a uplatniť úspešne svoje práva. Žalobu pritom mohla uplatniť až vtedy, ak disponovala relevantnými dôkazmi. Žalovaný sa mohol vyhnúť všetkým konaniam, ak by podnikal v súlade s právnymi normami na ochranu spotrebiteľa, ktoré by mal dobre poznať. Podľa žalobkyne prvoinštančný súd procesne postupoval správne, nedošlo k porušeniu práv na spravodlivý proces, jeho konanie nemá žiadnu vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, boli vykonané všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých súd dospel k správnym skutkovým zisteniam.

12. Ďalšie vyjadrenia strán sporu do spisu predložené neboli.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 22.04.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a

povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Je možné konštatovať, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie, pretože aj podľa § 3 ods. 5 druhá veta cit. zákona, účinného do 09.06.2013 postačovala iba možnosť vzniku takejto ujmy, čo aktuálne znenie uvedeného ustanovenia ani nevyžaduje. Preto je potrebné vychádzať z toho, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

16. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia ktorým bolo žalovanému uložené zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 Eur, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacie námietky žalovaného, že v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, lebo podľa odvolateľa nie sú splnené zákonné predpoklady podľa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z., je nutné vyhodnotiť ako nedôvodné. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnila v súvislosti s konaním o určenie, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.06.2013 je bezúročná a bez poplatkov, ktoré je právoplatné a v ktorom bola úspešnou stranou sporu. V prejednávanej veci tak boli splnené zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni. Odvolací súd preto rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že žalovaný do uvedenej úverovej zmluvy neuviedol správne všetky zákonom predpísané údaje, ktorých aplikáciou mohol na úkor žalobkyne získať finančné prostriedky, na ktoré nemal zákonný nárok, čím by sa obohatil na úkor spotrebiteľa- žalobkyne, ak by sa táto v uvedenom konaní nebránila. Takého konanie žalovaného, ktorý vedome do formulárovej, úverovej spotrebiteľskej zmluvy uvedie zákonu odporujúce zmluvné podmienky, je nutné považovať za porušenie práva spotrebiteľa - žalobkyne, ktorá sa aktívne bránila. Žalobkyňa tak bola právoplatne úspešná v konaní pred Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 6Csp/39/1016. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie odvolateľa, že nie je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je správnym. Je preto možné z rozhodnutia v uvedenej právnej veci vyvodiť, že práve porušením povinnosti žalovaného pri uzatváraní revolvingovej zmluvy došlo k situácii, že žalobkyňa sa úspešne domohla ochrany svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému.

17. K odvolacej námietke žalovaného odvolací súd dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednanom prípade však žalobkyňa v konaní pred Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 6Csp/39/2016 bola úspešná v celom rozsahu, v ktorom bol úver určený za bezúročný a bez poplatkov a to rovno v postavení žalobkyne, ktorým konaním si uplatňovala svoje práva proti žalovanému.

18. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z konkrétnych podmienok prejednávanej veci. Je potrebné zdôrazniť, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, čo konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku, ktorý v ňom svoje myšlienkové pochody uviedol aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemal dôvod vstupovať do tejto jeho úvahy, s ktorou sa stotožnil.

19. K výške primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd ešte dodáva, že aj podľa neho priznaná suma 400 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na skutkové okolnosti daného prípadu. Aj odvolací súd vychádzal z toho, že žalobkyňa si uplatňovala svoje práva ako spotrebiteľka proti žalovanému a bola úspešná. Je pritom potrebné opätovne zdôrazniť, že je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne aj vznikla, pretože nie je, podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 vyššie cit. zákona, požadovaná ani prípadná hrozba ujmy, no pri určení výšky finančného zadosťučinenia je možné vychádzať napr. aj z prípadne hrozacej ujmy. Vzhľadom na porušenia práv spotrebiteľa - žalobkyne žalovaným je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

20. Odvolací súd hodnotí odvolacie námietky žalovaného, týkajúce sa tvrdenia, že nie sú v danej veci splnené zákonné podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako nedôvodné. Je však potrebné vysloviť názor, že uvedený inštitút nemá slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľov. No ak spotrebiteľ si uplatní zákonom mu danú možnosť na finančné zadosťučinenie a sú splnené všetky zákonné predpoklady na jeho priznanie, súd mu musí vyhovieť.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a priznaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

22. Ani námietka žalovaného, že žalobkyňa si uplatnila tri žaloby o primerané finančné zadosťučinenie nie je dôvodom na zamietnutie žaloby. Ak totiž žalovaný so žalobkyňou uzavrel viacero úverových zmlúv, v ktorých neuviedol správne, zákonom vyžadované údaje, a ktoré boli súdom po ich prieskume vyhlásené či už za neplatné, alebo za úvery bezúročné a bezpoplatkové, nie je to v žiadnom prípade dôvodom na zamietnutie žaloby v predmetnej veci. Zákon totiž nelimituje, koľko krát sa môže spotrebiteľ domáhať primeraného finančného zadosťučinenia voči dodávateľovi, ktorý sa vo vzťahu k nemu nespráva zákonne pri viacerých zmluvných vzťahoch. Spotrebiteľ navyše nemusí „vyčkávať“, na ukončenie iných konaní, aby si mohol „iba“, jednou žalobou uplatniť svoje nároky voči žalovanému, ak mu tieto vyplývajú z viacerých predchádzajúcich konaní.

23. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného, v ktorom poukazuje na to, že žalobkyňa bola úspešná v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 501,92 eur voči žalovanému, odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ani z obsahu spisu uvedená skutočnosť nevyplýva. Dá sa teda uzavrieť, že uvedené skutkové tvrdenie nesúvisí s prejednávanou vecou, preto nebolo možné takúto námietku vyhodnotiť ako dôvodnú, ani sa ňou vôbec zaoberať.

24. Odvolací súd k ďalším odvolacím námietkam uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

25. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd zdôrazňuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

26. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami.

27. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola úspešnej žalobkyni priznaná ich náhrada v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému. Prvoinštančný súd vo výroku o trovách konania správne uviedol aj formuláciu, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Takáto formulácia výroku o náhrade trov konania spĺňa požiadavku zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (viď uznesenie NS SR z 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/222/2016).

28. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bol voči v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Aj o výške trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).